

laa der Intet, ubetinget Intet om, at dette Thing havde forandret sin Mening om Ansætteligheden af at komme i Besiddelse af disse Baner. Jeg er altsaa ganske vist bleven skuffet over Thingets forandrede Stemning og Mening om Kjøbet af de østjydske Baner, hvormod jeg for mit Vedkommende ikke har Noget at fortryde af, hvad jeg dengang har gjort. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgfreds (Solfstein Ledreborg) indskrænkede sig ikke til en forsigtig Udtalelse af Dadel paa et enkelt Punkt eller af Lovl. om det Berettigede i, hvad Finansministeren havde foretaget sig paa dette Omraade; men det ærede Medlem udtalte sig saaledes, at det, som Finansministeren havde foretaget sig, var i Strid med en Overenskomst, som var truffen mellem Finansministeren og et Finansudvalg for 4 Aar siden. Jeg maa meget bestemt protestere mod de Udtryk, som det ærede Medlem brugte, idet der aldrig nogensinde har været truffet nogen saadan Overenskomst. Det, det ærede Medlem sigtede til, var en Nedegjørelse fra min Side, første Gang jeg som Finansminister var samlet med et Finansudvalg, en Nedegjørelse fra min Side med Hensyn til mine Planer, Bestemmelser angaaende Dispositioner over Statens Fonds, saavel Reservecapitalen som Kassebeholdningen; men jeg har ikke nogensinde paataget mig nogen Forpligtelse i saa Henseende. Jeg gad vide, hvorledes det, at det ærede daværende Finansudvalg har givet denne Udtalelse af mig Plads i sin Protokol og tilføjet en Bemærkning om, at det var enigt med mig dert, at den bifaldt, hvad jeg havde sagt, skulde kunne stemple dette som en Overenskomst mellem et Finansudvalg og Finansministeren! Skulde der i Virkeligheden være Tale om nogen Overenskomst, maatte den dog være sluttet mellem Finansministeren og Rigsdagen eller idetmindste med dette Thing, og dog ikke sluttet i en Samtale for lukkede Døre mellem Finansministeren og et Udvalg. Jeg maa formene, at det Ord, som det ærede Medlem brugte, nemlig en Overenskomst, var fuldt uberegtiget. Det vilde jo have været fuldstændig uforsvarligt af mig som Finansminister, om jeg ved at angive, som jeg meget tydelig erindrer, at jeg den Gang angav, og ved at angive med Bestemthed, hvilke Effecter og Papirer jeg ansaa det for rigtigst at beholde, og hvilke Papirer jeg vilde anse det for rigtigst at søge anskaffede til Reservecapitalen og Kassebeholdningen, derved havde paataget mig gennem en Overenskomst Noget, der i Virkeligheden skulde binde Finansministerens Hænder saaledes, at jeg, naar Forholdene krævede noget Andet, da paa Grund af en saadan Overenskomst ikke kunde handle saaledes, som jeg ellers kunde forsvare det ligeoverfor det Høvern, jeg har. Tøvrigt skal jeg udtale, at den Bestemmelse, den Plan, som jeg den Gang meddelte det ærede Finansudvalg med Hensyn til mine Dis-

positioner over Statsformuen, har jeg fulgt og fulgt i den Grad nøiagtigt, at der vanskeligt skulde kunne findes et eneste Effect erhvervet, indkjøbt i disse 4 Aar, som ikke stemmer med, hvad jeg den Gang ansaa for at være hensigtsmæssigt, ligesom der heller ikke er fulgt noget Pengeseffekt af dem, som jeg den Gang angav, at det var min Hensigt eller Mening skulde bevares. Men at denne Udtalelse af mig ligeoverfor Finansudvalget skulde binde Finansministerens Hænder saaledes, at han ikke i noget Tilfælde skulde kunne foretage en Disposition, som Diebliffets Lær krævede, fordi den skulde staa i en tilsyneladende Uoverensstemmelse med den Plan, han dengang havde meddelt Finansudvalget, er Noget, som i den Grad forekommer mig — beynnderligt, naar jeg skal tage et meget mildt Ord, at det kun har kunnet undre mig, at det kunde fremkomme her. Det, som efter det ærede Medlems Mening var den Kardinalsynd, som jeg havde begaaet, var, at jeg havde belejret Kassebeholdningen med et saa let realiserbart Papir som disse Obligationer i den jyske Jernbane, efterat jeg havde udtalt for Finansudvalget, at det var min Bestemmelse at ville søge at forlyne Kassebeholdningen, den rentebærende Del af Kassebeholdningen, saa meget som muligt med let realiserbare Papirer. Det ærede Medlem udtrykte det endog saaledes, at det skulde være Papirer, som til enhver Tid kunde antages at være let realiserbare udenfor vort eget Pengemarked. Ingen skal være villigere end jeg til at erkende, at disse Jernbaneprioritetsobligationer paa ingen Maade falde ind under dette Begreb; men hvis det ærede Medlem vil fastholde sit Begreb om en Overenskomst, maa jeg dog antage, at hans Mening maa være, at den, som enhver anden Overenskomst, maa være lige bindende for begge Parter. Jeg kan ikke antage, at Meningen kan være en anden; men saa ser jeg ikke ret, hvorledes det ærede Medlem selv kan være med til at foreslaa, at Laanet til St. Croix skal overføres til Kassebeholdningen. Det er dog ikke det ærede Medlems Mening, at det er et let realiserbart Effect. Det ærede Medlem gjorde sig skyldig i et Par urigtige Angivelser, naturligvis imod sin Villie, men som jeg dog lige overfor det ærede Thing maa gjøre opmærksom paa. Jeg skal først bemærke, at det Laaneandragende, som jeg den 8de December 1877 konfererede med Finansudvalget om, paa ingen Maade gik ud paa det Samme som det, der senere blev ydet, og paa ingen Maade, hverken i Størrelse eller Bestaffenhed, var det Samme som dette. Paa ingen Maade. Hvad var det, der var Tale om dengang? Der var dengang Tale, om man skulde sætte 1½ Million paa første Prioritet i Banen. Naturligvis var Forudsætningen den, at dette var at betragte som et fast Laan, som faste Penge, der blev satte i Banen, hvormod det Laan, der nu er givet,